

Simon Orgulan - Tisti, ki je bil pahnjen v juho nesmisla

Mnogo zgodb se tako trudi opredeliti čas, prostor dogajanja, natančno navesti kaj je kdo rekel in kako. A ne ta zgodba. Nas zanima samo, kaj ima za povedati. Ne vem kdo sem, vem le, kakšno vlogo imam. In to vlogo bom zavzel z vsem, kar premorem.

Tisti, ki je bil pahnjen v juho nesmisla

(To je zgodba, ki bo objavljena po delih; vsaka sledeča objava je poglavje, ki bo nadaljevalo zgodbo od prej.)

2. del

Zvezde v glavi in strgan rokav 1.del - [TUKAJ](#)

Domišljija, misli in interni svet je zanj bilo nekaj, čemur se za nobeno ceno ni bil pripravljen odreči, kljub številnim pridigam soljudi, ki so bili imenovani za strokovnjake na tem področju.

Njemu je to pomenilo vse; vse kar je lahko oklical za svoje, vse kar je tvorilo njegovo sebstvo, vse kar je sploh premogel. Perfektno zavetišče pred pritiski zunanjega sveta; udobno domovanje, postlano z blazinami mehke odsotnosti, toplo hiško s kaminom na sredi zasneženih planin. Njegova fizična prisotnost pa je pomenila točno to, kar že beseda namiguje. Noge na tleh, a glavo v oblakih. Ni mu bilo prijetno stopiti iz svojega sveta, to je počel samo zato, ker je bilo kaj takega od njega pričakovano ali pa tako ali drugače nujno za preživetje. Le redki dražljaji iz realnega sveta so bili tako močni, da so se lahko sploh dokopali do

njegove zavesti. Zdi se, kot da bi hrup iz okolice sicer vstopil pri enem ušesu v njega, a če ga ni tako ali drugače pritegnil, je takoj pri drugem spet šel nazaj ven. A kot vsak predstavnik rase s človeško dobrimi zaznavami, je tudi on bil sposoben normalnega odziva na potencialno nevarnost. Tako so ga zbodle besede dveh agresivnejšev, ki sta ga ustavila. Nekako tako, kot dve puščici, ki z neba sklatita ptico. Jekleno, hladno in boleče je bil pahnjen nazaj v realnost, kjer se dogajajo neprijetnosti. Kjer ogenj kamina izdihne, kjer svilene blazine poženejo bodice, kjer neumnost tepta vse pred sabo kot veličasten kolos.

„Hej, ti! Ja, tebi govorim!“ je zadonelo po ulici. Ta gromki glas mu je bil še kako dobro poznan. Vedel je, da pomeni slabe novice. Bil je tako oster, da je kar začutil konico metaforične igle, ki se je zarila v njegovo meso. Izpod sključene podobe se je pokazal par zasanjanih oči, ki so se iz svoje prvotne talne destinacije usmerile navzgor. „Ah, ne že spet...“ je odmevalo po njegovi glavi. A vendar je skušal ohraniti mirne živce in diplomatsko rešiti nastalo situacijo. Vsi miselni procesi so bili postavljeni na stran, vsi stroji so nemudoma zavzeli obrambno pozicijo. Kar je prej bil strah, se je postopoma spreminjalo v jezo. Misli so začele švigati levo in

desno, njegove oči pa so izza zavese las zabodeno pogledale v dve pojavi pred njim. S pridihom nevtralnosti ju je vprašal, kaj hočeta od njega. Kot pričakovano, je bumerang zasukal smer potovanja in poletel nazaj v njegovo glavo. S strani nasilnežev je namreč požel kup psovka in groženj. Uvidel je, da njegove besede ne pomenijo ničesar. Še manj pa karkoli spremenijo. Lahko bi rekli, da bi vsaka nadaljnja beseda lahko situacijo še celo poslabšala. Zato, premeten kot je bil, preprosto ni več rekel ničesar in odkorakal mimo. Kot je že nekako v navadi, mu sreča ni bila naklonjena, saj sta mu obilneža ponovno prekrižala pot. Vljudno jima je rekel,

naj se mu umakneta. Tisti z vijolično pobarvanimi lasmi in črno usnjeno jakno ga je sunkovito odrinil. Dogodki, ki so sledili, so bili tako nasičeni, da jih naš junak ni mogel več procesirati. Vse, kar je lahko razpoznal, je bilo zmerjanje in napihovanje dveh bedakov, ki sta se obnašala kot opice, ki se tolčejo po prsnem košu. Nikoli ni bil nasilne narave, nikoli ni nobenega udaril. Zavedal se je, da jima verjetno tako ali tako ne bi bil kos, zato se je odločil zbežati.

Spet je zadonelo, a tokrat malo drugače. Po ulici se je razlegel hresketajoč zvok oblačil, ki so podrgnila po asfaltu. Iz komolca se

mu je ulil curek krvi, ki je že premočil blago. Ko si je opomogel od šoka, se je počasi začel zavedati, kako zelo je bolelo. Nekako tako, kot realnost. Ena od postavljaških opic je še vedno imela stegnjeno nogo, tisto, ki ga je spotaknila. Hotel se je pobrati, a že je sledila nova poteza. V hrbet je namreč dobil trdo brco še od zelenolasca v rjavi jakni. Zmeden od bolečine je zakričal, da na sebi nima čisto nič drugega, kot par kovancev, ki zadostujejo kvečjemu za eno delavsko malico. Odvrnila sta mu, da od njega ne želita ničesar drugega, kot pa užitka, ki ga prinese „teptanje takih kmetavzarjev“. Zdaj je naš junak skoraj že pljuval adrenalin. Ni točno

vedel, kako bi nadaljeval ali kaj bi sploh naredil v dani situaciji. Izgledalo je, kot da ni važno, katero opcijo sploh izbere, saj bi tako ali tako vse vodile do istega razpleta. V njem sem zaznal brezizhoden položaj nemoči. Vedel je, da je dovolj zgolj to, da se nekdo odloči biti neumen in v svetu se bo zgodila naslednja neumnost. In to taka, na katero tisti v vlogi prikrajšanca ne bo mogel niti odgovoriti. Očitno ni bilo važno ali si si zaslužil to, kar si prejel... v tem času je vladal tisti, ki je imel vpliv. Po svoje hecno, da tudi tedanji sociologi niso tega sveta dojemali kot nekaj, kar spada v najboljšem primeru v davno, pozabljeno preteklost. To pa zato, ker

nikoli ne bi smelo priti do tega, da je taka realnost sploh lahko realnost. Pa je vseeno bila. On pa se je v njej počutil kot nekdo, ki so ga na silo potisnili v časovni stroj in poslali tisoč let nazaj v srednji vek. Daleč od tega, da bi se tukaj lahko počutil doma. Vedel je, da mora pripadati nekemu ljudstvu ali kulturi, pa čeprav morda iz drugega planeta oziroma časa. Vedel je tudi, da to, kar ima možnost izkusiti tukaj in zdaj, že ne more biti tisto pravo. Da svet mora nuditi kaj več, kot je sprva vidno očem. Edino, kar ni vedel, je to, kako zelo prav je imel.

BUM! Udarilo je še enkrat. Pa še enkrat. Še je padalo. Njegova usta so

bila skremžena od vsega gnusa, ki se je razlegal po njegovem obrazu. Tedaj mu je bilo odvzeto največ, kar je premogel... bolečina mu je ohromila misli. Sunkovito se je stopnjevala in prišla do te točke, kjer je že vse tako odjenjalo, da ni vedel niti več, kaj sploh še hoče. Ob tistem času bi res najraje videl, da bi se vse skupaj že enkrat končalo in da bi lahko končno odšel nekam na lepše. Pa četudi bi to pomenilo, da se po smrti rodi kot strupena kača. Na tak način bi se ga vsaj bali. Imel bi mir. S tem sklepom je zbral še poslednje moči, se nasmehnil in primitivcem zabrusil nazaj: „Lahko me premikastite kolikor želite, tudi ubijete, če vam paše! Vsaj

ne bom več rabil gledati tako nagnusnih iztrebkov človeštva, kot ste vi!“ To je bilo dovolj, da je v zameno dobil v glavo tako močno brco, da se je slika dokončno stemnila. Nasilneža sta se začela spraševati, če sta ga slučajno ubila. En od njiju je zakričal, da bi bilo dobro zbežati stran, saj ju lahko kdo vidi. Pobrisala sta jo neznano kam. A na njuno nesrečo je bil dogodek skrbno opazovan s strani stare ženice, ki je skozi zaveso iz hiše gledala navzdol proti ulici. Nežno je odložila skodelico čaja in odšla proti mizi, kjer je stal telefon. Poklicala je pomoč. Sama je namreč bila prešibka, da bi lahko kakorkoli posredovala med dogodek, ki se je

končal tako bliskovito, kot se je začel.

Kaj pa naš junak? Obležal je. Malo sem približal pogled, da bi bolje videl, v kakšnem stanju je. Takrat me je stisnilo. Bil je krvav in nezavesten. A na njegovem obrazu... tam se je razprostiral nasmešek. Prav prešeren, iskren nasmešek.

(se nadaljuje)

Vsi že napisani deli so objavljeni tudi [TUKAJ](#).